

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Så er det hr. Villy Søvndal som privatist.

Villy Søvndal (SF):

Man siger, at en sandhed ikke kan siges for ofte, og man siger også, at en løgn ikke bliver rigtig af at blive gentaget.

Hele dagen i går og i dag har alverdens medier igen og igen vist det samme klip af våbeninspektør Duelfer, der slår fast, at Irak ikke havde masseødelæggelsesvåben og ikke udgjorde nogen trussel mod hverken USA eller det øvrige Vesten. Men det vidste vi jo godt.

Duelfer har gentaget en sandhed, han har gentaget et budskab, hvis indhold for os kun var alt for velkendt: Irakkrigens grundlag var ikke i orden. Men en sandhed kan jo ikke gentages for ofte.

Jeg ved, at det må være smertefuldt. Jeg er klar over, at sandheden er ilde hørt på taburetterne hernede foran, der, hvor Dansk Folkeparti sidder, der, hvor Det Konservative Folkeparti sidder, og der, hvor Venstre sidder. Det må også være smertefuldt i ørerne på landets ministre igen at blive præsenteret for sandheden; det må være smertefuldt for udenrigsministeren, og det må ikke mindst være smertefuldt for statsministeren.

Irak havde ikke nogen masseødelæggelsesvåben. Det er ikke noget, vi tror. Det er noget, vi ved.

Alligevel synes regeringen og regeringspartierne, at de igen og igen må benægte fakta. Igen og igen hævder de, at spørgsmålet om masseødelæggelsesvåben ikke var den danske regerings motiv for at gå i krig. Men det er jo ikke rigtigt. Af de 13 punkter, der indgik i beslutningsgrundlaget, nemlig B 118, handler de 12 om masseødelæggelsesvåben; kun ét af dem eksplicit, men de resterende 11 henviser til FN-resolutioner, der handler om Iraks formodede masseødelæggelsesvåben.

Derfor: Al snak om, at der ikke er nogen sammenhæng, er at fordreje, det er at manipulere, det er at snakke uden om det, der var det egentlige, da regeringen valgte at gå i krig, og det er rent hykleri at benægte det.

Det er jo formentlig også derfor, statsministeren på det pressemøde, der var, lige da krigen var gået i gang, fortalte den danske offentlighed: Det her er igangsat med henblik på at afvæbne Saddam Hussein. Det er et meget overset citat i den offentlige debat. Det er egentlig underligt, for statsministerens centrale argument for at gå i

krig var, at Saddam Hussein skulle afvæbnes. Jeg vil godt bede statsministeren bekræfte, når han får ordet senere på dagen, at det citat er rigtigt citeret, og at statsministeren var overbevist om, at der var de masseødelæggelsesvåben, som altså ikke findes. Det er jo ikke noget ligegyldigt citat.

Er vi kommet til det punkt i dansk politik, hvor landets statsminister, som jo ikke kun er statsminister for sine egne, om man så må sige, men landets statsminister, i offentligheden kan give udtryk for, at Saddam Hussein udgør en trussel – og jeg citerer statsministeren: raketterne vil komme flyvende ind over vore byer – for så bagefter at gemme sig bag noget, der ikke alene er juristeri, men rent sofisteri?

Er vi kommet dertil i dansk demokrati, at landets statsminister bruger det samme pressemøde, hvor forklaringen helt eksplicit er at afvæbne Saddam Hussein, til at afvise at gå på landsdækkende tv sammen med de øvrige partiledere og drøfte det, som trods alt er en vigtig beslutning, nemlig for første gang siden 1864 at gå i krig?

Det er jo ikke en for sjov-sag, vi snakker om. Jeg kan godt se, at statsministeren måske synes, det er lidt for meget, at vi nu igen skal snakke Irak, men det er en krig, der har kostet over 1.000 unge amerikanere livet, det er en krig, der har kostet – i statsministerens svar til mig – i hvert fald 20.000 civile livet, uskyldige børn, gamle, unge, som pludselig oplever, at de bliver bombet. Det betegnes jo ikke som terror i debatten, når uskyldige bliver ramt af en bombe, det betegnes som en retfærdig krig.

Kl. 14.15

Det er statsministerens ansvar, at det er kommet så langt. Jeg synes, det er en fejhedens strategi. Jeg synes, det er en fejhedens strategi at dukke sig som landets leder, når man har bragt det til det her punkt af kaos, som statsministeren i Danmark har hovedansvaret for.

Jeg synes også, den er fortsat i månederne derefter, da vi krævede en uafhængig høring, hvor statsministeren igen dukkede sig og ikke ville medvirke, ikke ville udspørges, ikke ville konfronteres med det krigsgrundlag, der dag for dag smuldrer.

Vi så det forleden dag, hvor statsministeren sammen med nogle af os andre havde muligheden for at besvare syv spørgsmål, som dagbladet Information havde stillet om perspektiverne og fremtiden for Irakkrigen. Så det er påfaldende, at landets statsministers melding er, at det har han ikke tid til at beskæftige sig med.